บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยข้อเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เป็นแหล่งข้อมูล
2. เอกสารเกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า
3. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้า

เอกสารที่เป็นแหล่งข้อมูล

เอกสารที่เกี่ยวกับพจนานุกรมซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลในการวิเคราะห์ครั้งนี้มีผู้ให้ความหมายและความสำคัญไว้หลากหลายดังต่อไปนี้

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2517 : 30 - 31) ได้กล่าวถึงพจนานุกรมสรุปได้ว่า พจนานุกรมคือ คลังแห่งภาษาที่บันทึกเสียง คือ คำพูดและสัญลักษณ์ทางภาษา คือตัวหนังสือไว้เป็นหมวดหมู่เรียงลำดับตามตัวอักษร สำหรับผู้ที่ศึกษาหาความรู้ทางภาษาใช้เป็นคู่มือ หรือที่ปรึกษาทางภาษาได้สะดวก

บุญยงค์ เกศเทศ (2521 : 100) ได้กล่าวถึงพจนานุกรมไว้ว่า พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน เป็นฉบับที่ใช้อ้างอิงมากที่สุดเมื่อมีปัญหาในการใช้คำภาษาไทย เพราะเป็นศัพท์ที่จัดทำโดยทางราชการ มีการชำระตรวจทานหลายครั้ง ให้ถูกต้องยิ่งขึ้นผู้ใช้จะต้องได้รับความรู้จากพจนานุกรมคือ

1. ความหมายของภาษาไทย การอ่านออกเสียง ตัวสะกด ชนิดของคำ และที่มาของคำ

2. ให้ความรู้หลักภาษาไทยบางประการ และเป็นเหมือนบรรณานุกรมภาษาไทย

บุญเสริม ฤทธาภิรมย์ (2526 : 52) กล่าวถึงความสำคัญของพจนานุกรม สรุปได้ว่า พจนานุกรมจะช่วยให้เด็กคิดเป็น ทำเป็น รู้จักการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง

สนิท ตั้งทวี (2528 : 200) กล่าวถึงพจนานุกรมสรุปได้ว่าพจนานุกรมเป็นหนังสือที่ให้ความรู้เกี่ยวกับคำ มีลักษณะดังนี้

1. ให้ข้อเท็จจริงในเรื่องภาษา ในด้านต่อไปนี้

1.1 ความหมายของคำ

1.2 ตัวสะกด

1.3 เสียงอ่าน

1.4 ประวัติที่มาของคำที่มีรากศัพท์มาจากภาษามใด เช่น บาลี สันสกฤต

1.5 ชนิดของคำว่าเป็นคำนาม คำกริยา เป็นต้น

1.6 คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือตรงข้ามกัน

1.7 คำย่อ ความหมาย และสัญลักษณ์ต่าง ๆ

1.8 วิธีใช้คำพร้อมทั้งยกตัวอย่างประโยคประกอบ

1.9 ลักษณะคำเป็น

1.10 คำที่เกิดใหม่และคำที่ใช้ความหมายใหม่

2. เรียงลำดับตามอักษร

3. มีภาพประกอบคำอธิบายอยู่บ้าง

บรีชา ช้างขวัญยืน (2529 : 82) หมายถึง พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ไว้ในคำนำเมื่อพิมพ์ครั้งที่หนึ่งดังนี้

พจนานุกรมเป็นแหล่งที่รวบรวมคำที่มีใช้อยู่ในภาษา โดยมาจัดเรียงลำดับตามอักษร ให้ความรู้เรื่องอักขรวิธีบอกเสียงอ่าน และนิยามความหมายตลอดจนบอกประวัติของคำเท่าที่จำเป็นหนังสือพจนานุกรมจึงนับว่าได้ว่าเป็นหนังสืออ้างอิงที่สำคัญยิ่งและจำเป็นโดยเฉพาะ พจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถานมีลักษณะพิเศษต่างจากพจนานุกรมอื่น ๆ คือทางราชการให้ใช้เป็นแบบฉบับของการเขียนเรื่องหนังสือไม่มีมาตรฐานลงรูปลอยเดียวกันไม่ลักลั่น อันจะ

ก่อให้เกิดเอกภาพในด้านวัฒนธรรมส่วนหนึ่ง จึงนับได้ว่าเพิ่มความสำคัญและจำเป็นขึ้นไปอีกเป็นทวีคูณ

ราชบัณฑิตยสถาน (2531 : 21) ได้เสนอหลักการเขียนและวิธีการใช้พจนานุกรม สรุปได้ดังนี้

1. การเรียงคำ

1.1 พยัญชนะเรียงตามตัวอักษรวิธี ก ข ค ฯลฯ จนถึง ฮ ตัว ฤ ฤา ลำดับไว้หลังตัว ร ตัว ฤ ฤา ลำดับไว้หลัง ล

1.2 สระเสียงตามลำดับดังนี้

ะ		เ (เสือ)
(กัน)		เ ะ (เกือะ)
ะ (ผัวะ)	เ	แ
า	เะ (เละ)	แะ (แพะ)
ำ	เา	โ ะ โ
	เ (เกิน)	ใ
	เ (เสีย)	ไ
	เ ยะ (เผียะ)	

1.3 พยัญชนะกับสระผสมกัน ลำดับพยัญชนะก่อนแล้วลำดับสระ

1.4 รูปวรรณยุกต์ไม่ได้จัดเรียงลำดับ

1.5 คำที่นำด้วย กระ และ กะ ดูคำแปลที่กระ เว้นแต่ความหมายต่างกัน

1.6 คำที่เพิ่มพยางค์หน้า เช่น มี่ เป็นมะหมี่ คำใดค้นไม่พบให้ดูที่คำเดิม

1.7 คำที่ใช้ในกลอน เช่น กายา กายี ถ้าค้นไม่พบให้ดูที่คำเดิม

1.8 การเรียงลำดับที่เป็นนามย่อย เมื่อค้นไม่พบให้ค้นที่สามายนาม เช่น คำว่า น้ำตาลกรวด เมื่อค้นที่กรวด ไม่พบให้ค้นที่น้ำตาล

1.9 คำประสมที่มีความหมายคล้ายคำเดิม เก็บเป็นลูกคำของคำตั้ง เช่น กดขี่ กดคอ เป็นลูกคำของคำ

1.10 คำที่มีความหมายคล้ายคำเดิม เก็บเรียงไว้ในลำดับอักษรนั้น เช่น คอแข็ง เก็บเรียงที่อักษร ค

1.11 คำในภาษาถิ่นบางถิ่นพูดสั้น ๆ เช่นกะง้อนกะแง้น เป็นง้อนแง้น เรียงไว้ที่ กะ แห่งเดียว

1.12 คำที่เสียงกลับกัน เช่น ตะกรุด เป็น กะตรุด ถ้าไม่พบในอักษร ก ให้ค้นที่ อักษร ต

1.13 คำ (แบบ) เรียงไว้หน้าคำบอกไวยากรณ์ เช่น กาสร (แบบ) น. ควาย

2. อักขรวิธี

2.1 ตัวที่มีอักษรซ้ำและอักษรซ้อน

2.1.1 ตัวที่มีอัษรซ้ำ เช่น กิจจ จิตต กรณีที่ไม่มีสระหรือตัวสะกดอื่นกำกับให้ ตัวออก เช่นอกิจ จิตวิทยา

2.1.2 ตัวอักษรที่มีอักษรซ้อนวรรค ฏ เช่น รัฏฐ กรณีที่ไม่มีสระหรือตัวสะกดอื่นกำกับ ให้ตัดตัวน้ำออก เช่น รฐ ยกเว้นสระ อิ

2.1.3 คำโบราณที่เคยเขียนอักษรซ้อนไม่ต้องตัดออก เช่น วิปัสสนา

2.2 การประวรรชนีย์

2.2.1 คำเดิมที่มีพยัญชนะต้นสองตัวซ้อน เมื่อเสียงสระ อะ นำหน้า ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น ผจญ ผทม

2.2.2 คำกร่อน เช่น หมากพร้าว เป็นมะพร้าว ให้ประวิสรรชนีย์

2.2.3 คำที่มีตจากภาษาบาลีสันสกฤต ถ้าตัวท้ายออกเสียง อะ และเป็นคำสามัญทั่วไปให้ประวิสรรชนีย์ เช่น ศิลปะ ลักษณะ

2.2.4 คำใดพยางค์หน้าออกเสียงไม่เต็มมาตรา ไม่ต้องประวิสรรชนีย์

2.2.5 คำที่มีมาจากภาษาชวา ออกเสียง อะ ที่พยางค์หน้าให้ประวิสรรชนีย์

2.2.6 คำแผลงจาก ส เป็น ตะ หรือ กะ ให้ประวิสรรชนีย์ เช่น สะพาน เป็นตะพาน สะเทือน เป็นกระเทือน

2.3 การใช้ไม้ไต่คู้

2.3.1 คำที่แผลงจากภาษาบาลีสันกฤต ไม่ใช้ไม้ไต่คู้

2.3.2 คำไทยที่ออกเสียงใช้ไม้ไต่คู้

2.4 อักษรนำและอักษรควบ เมื่อแผลงไม่ต้องใช้ ห นำ เช่น กลับ เป็น กระสับ ตรวจ เป็นตำรวจ

2.5 คำที่มาจากภาษาบาลีสันกฤต มีหลายรูป เช่น ศิลป์ - ศิลป์ ศิลปะ

2.6 คำที่เขียนตามอักษรวิธีโบราณ เช่น วงง วยง ถ้าค้นไม่พบให้ค้นตามอักขรวิธีในปัจจุบัน

3. การออกเสียงอ่าน

3.1 คำที่สะกดตามมาตราไม่ออกเสียงอ่านไว้

3.2 คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ในกรณีที่อาจเกิดปัญหาในการอ่าน จะออกเสียงอ่านไว้

3.3 คำสามัญบอกเสียงอ่าน เช่น ราชการ (ราดชะการ)

3.4 ตัว ห ซึ่งเป็นอักษรนำและไม่ออกเสียงใช้พินทุจุดไว้ใต้ตัว เช่น เหลา (เหลา)

3.5 อักษรควบและอักษรกล้า ใช้พินทุจุดไว้ข้างใต้พยัญชนะตัวหน้า เช่น ไพร ไพล

4. ความหมาย การนิยามความหมาย คำที่มีความหมายนัยโดยปกติเรียงบทนิยามที่ใช้อยู่เสมอ และความหมายเด่นไว้ก่อนเสมอ แต่มียกเว้นบางคำซึ่งประสงค์จะแสดงประวัติความหมาย ก็อาจจะเรียงบทนิยามที่เป็นความหมายเดิมไว้ก่อน แล้วบอกที่มา บอกคำตรงกันข้ามหรือคำคู่และได้พยายามให้ตัวอย่างที่ใช้เฉพาะคำที่ไม่มีใช้มากนัก

5. ประวัติคำ

5.1 ที่มาของคำบอกไว้ท้ายคำนั้น ๆ

5.2 การบอกที่มาของคำบางคำ จะให้รูปเดิมไว้ด้วย เช่น ศิธร (ส.)

5.3 คำใดไม่แน่ใจว่ามาจากภาษาใดก็จะบอกแนวเทียบไว้

5.4 คำที่ไม่ทราบแน่ชัดจะไม่บอกประวัติไว้

5.5 คำที่มาจากคำโบราณ ได้บอกคำเดิมไว้ เช่น กำสรวล (โบ.กำสราญ)

5.6 คำในวรรณคดีจะบอกเลขประจำบทไว้

6. อักษรย่อที่ใช้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525

6.1 อักษรย่อในวงเล็บบอกที่มาของคำ

ข.	เขมร	ค.	ตะเลง
จ.	จีน	บ.	เบงคอลี
ช.	ชวา	ป.	บาล (บาลี)
ญ.	ญวน	ผ.	ฝรั่งเศส
ญี่.	ญี่ปุ่น	ม.	มาลายู
ล.	ละติน	ส.	สันกฤต
อ.	อังกฤษ	ฮ.	ฮินดู

6.2 อักษรย่อหน้าบทนิยาม บอกชนิดของคำตามหลักไวยากรณ์ คือ

ก.	กริยา	ว.	วิเศษณ์
น.	นาม	ส.	สรรพนาม
นิ.	นิบาต	สัน.	สันธาน
บ.	บรรพบท	อ.	อุทาน

6.3 อักษรย่อในวงเล็บบทนิยาม บอกลักษณะของคำที่ใช้เฉพาะแห่ง คือ

(กฎ) คือ คำที่ใช้ในกฎหมาย

(อุตุ) คือ คำที่ใช้ในอุตุนิยมวิทยา

(กลอน) คือ คำที่ใช้ในบทร้อยกรอง

(คณิต) คือ คำที่ใช้ในคณิตศาสตร์

(เคมี) คือ คำที่ใช้ในเคมี

(จริย) คือ คำที่ใช้ในจริยาศาสตร์

(ชีว) คือ คำที่ใช้ในชีววิทยา

(ดารา) คือ คำที่ใช้ในดาราศาสตร์

(ถิ่น) คือ คำที่เป็นภาษาเฉพาะถิ่น

(ธรรมณี) คือ คำที่ใช้ในธรณีวิทยา

(บัญชี) คือ คำที่ใช้ในการบัญชี

(แบบ) คือ คำที่ใช้เฉพาะในหนังสือ ไม่ใช่คำพูดทั่งไป

(โบ) คือ คำโบราณ

(ปาก) คือ คำที่เป็นภาษาปาก

(พฤกษ) คือ คำที่ใช้ในพฤกษศาสตร์

(แพทย์) คือ คำที่ใช้ในแพทย์ศาสตร์

(ภูมิ) คือ คำที่ใช้ในภูมิศาสตร์

(มานุษย์) คือ คำที่ใช้ในมานุษยวิทยา

(เรขา) คือ คำที่ใช้ในเรขาคณิต

(เลิก) คือ คำที่เลิกใช้

(วิทยา) คือ คำที่ใช้ในวิทยาศาสตร์

(ไว) คือ คำที่ใช้ในไวยากรณ์

(ศาสน) คือ คำที่ใช้ในศาสนศาสตร์

(เศรษฐ) คือ คำที่ใช้ในเศรษฐศาสตร์

(สถิต) คือ คำที่ใช้ในสังคมศาสตร์

(สรีร) คือ คำที่ใช้ในสรีรวิทยา

(สังคม) คือ คำที่ใช้ในสังคมศาสตร์

(สา) คือ คำที่เก็นสานวน

(เหร) คือ คำที่ใช้ในเหราศาสตร์

<u>เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า</u>

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าในเรื่อง คำ คำซ้อน คำประสม คำซ้ำ ทั้งที่เป็นเอกสารงานวิจัย และตำรามีผู้กล่าวไว้ดังนี้

ลัลลนา ศิริเจริญ วิพุธ รัสภวงศ์ และวรรณี ชาล์ (2526 : 106) กล่าวถึงคำสรุปได้ว่า คำ หมายถึง เสียงที่พูดแล้วได้ความหมายตามความต้องการของผู้พูดคำหนึ่ง ๆ จะกี่พยางค์ก็ได้ ตัวอย่างเช่น

ปา	มี	หนึ่งพยางค์
ปาฐก	มี	สองพยางค์
ปาฏิหาริย์	มี	สามพยางค์

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2531 : 30) กล่าวถึงคำสรุปได้ความว่า คำมีความหมายต่างกันเป็น 3 ความหมาย คือ

1. คำ หมายความว่า พยางค์หนึ่ง ๆ คือ เสียงที่เปล่งออกมาครั้งหนึ่ง ๆ
2. คำ ความหมายว่า คำร้องท่อนหนึ่ง หรือ คำกลอน 2 วรรค เช่น "มาจะกล่าวบทไป ถึงสี่องค์ทรงธรรม์นาถา"
3. คำ หมายความว่า เสียงพูดออกมาได้ความอย่างหนึ่งตามความต้องการของผู้พูดจะเป็นกี่พยางค์ก็ตาม เรียกว่า คำหนึ่งคำบางคำอาจมีพยางค์เดียว คำบางคำอาจมีหลายพยางค์ ตัวอย่าง เช่น

นา	(ที่ปลูกข้าว)	เป็น 1	คำมี	1 พยางค์
นาวา	(เรือ)	เป็น 1	คำมี	1 พยางค์

กรมวิชาการ (2526 : 1 - 5) ได้กล่าวถึงสรุปได้ว่า

คำ คือ เสียงที่เปล่งออกมา มีความหมายอย่างน้อยหนึ่งความหมาย จะประกอบด้วยกี่พยางค์ก็ตาม

สมชาย ลำดวน (2526 : 102 - 103) ได้กล่าวถึงคำสรุปได้ว่า คำ คือ เสียงที่พูดเปล่งออกมาแล้วได้ความหมาย

แสงเทียน เพ็งคุ้ม (2535 : 18) ได้สรุปลักษณะของคำ ดังนี้

คำ หมายถึง กลุ่มหน่วยเสียงที่มีความหมาย ถ้าเปล่งออกมาครั้งหนึ่ง ๆ สามารถบอกความหมายของเสียงนั้น ๆ ได้และคำอาจมีพยางค์เดียวหรือหลายพยางค์ก็ได้ เช่น พี่ น้อย พ่อ สับปะรด

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะความหมายของคำดังกล่าว ผู้วิจัยได้สรุปเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาลักษณะและความหมายของคำ ดังนี้

คำ หมายถึง กลุ่มหน่วยเสียงที่มีความหมาย คำในภาษาไทยจะปรากฏด้วยหน่วยเสียงอย่างน้อย 3 หน่วยเสียง ได้แก่ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระและหน่วยเสียงวรรณยุกต์

ลักษณะของคำไทยแท้

มีผู้กล่าวถึงลักษณะของคำไทยแท้สรุปได้ดังต่อไปนี้

เจือ สตะเวทิน (2511 : 22) ได้กล่าวถึงลักษณะของคำไทยแท้สรุปได้ดังนี้

ลักษณะของคำไทยแท้ คือ เป็นภาษาคำโดด เช่น พ่อ แม่ ดิน ฟ้า และใช้คำโดดตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปผสมกันให้เกิดคำใหม่ขึ้น เช่น แม่+น้ำ = ดิน+ปืน = ดินปืน เจ้า + ฟ้า = เจ้าฟ้า คำที่เกิดใหม่อย่างนี้เรียกว่า คำผสม

เฉลิม จันปฐมพงศ์ (2520 : 47) ได้กล่าวถึงลักษณะภาษาไทยที่แสดงว่าเป็นภาษาคำโดด สรุปดังนี้

1. คำแต่ละคำมีพยางค์เดียว และไม่มีเสียงควบกล้ำ เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง มึง กู

2. คำแต่ละคำถือเป็นคำสำเร็จรูป เพราะมีความหมายสมบูรณ์ใช้เข้าประโยคได้ทันทีโดยไม่ต้องมีการตกแต่งหรือเปลี่ยนแปลงส่วนใด ๆ ของคำ เพื่อบอกความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค

3. คำ คำเดียวกันอาจมีหลายความหมาย ใช้ไพด้หลายหน้าที่โดยไม่ต้องเปลี่ยนแปลคำเลยจะรู้ความหมายและหน้าที่ได้ด้วยการพูดตำแหน่งประเทส เช่นเด็กชายส่งทำเลขส่งครูเขาทำส่งเดชจึงต้องทำส่งใหม่

4. การเรียงลำดับคำมีความสำคัญที่สุด เมื่อเข้าประโยคจะต้องเรียงคำตามตำแหน่งหน้าที่ คำใดทำหน้าที่ใด ความหมายอย่างไรก็มีอยู่ที่การลำดับคำ การเรียงผิดที่ผิดตำแหน่งความหมายจะเปลี่ยนไปด้วย ประโยคของไทยเรียงดังนี้ คือ ผู้ทำ (คำขยาย) + กริยา (คำขยาย) + การ (คำขยาย) ถ้ามีบุพบท บุพบท บุพบทจะอยู่หน้านามที่เกี่ยวข้องด้วย

5. เมื่อสร้างคำใหม่ หรือต้องการจะแสดง เพศ พจน์ ของคำนามหรือกาลเวลาของคำกิริยา อาจใช้คำมาประกอบกันเข้าข้างหน้าบ้าง ข้างหลังบ้างหรือประสมตามแบบคำประสมบ้าง

6. มีลักษณะนามกับคำขยายบอกจำนวนนับในภาษาไทย คำขยายอยู่หลังคำนามลักษณะนามตามหลังคำขยายบอกจำนวนนับ

7. มีระบบเสียงสูงต่ำ คำแต่ละคำมีเสียงต่ำ เสียงหนึ่งมีความหมายอย่างหนึ่งหากเปลี่ยนเสียงความหมายก็เปลี่ยนไปด้วย

8. มีการใช้ราชาศัพท์ และภาษาสุภาพตามฐานะของบุคคล

9. ตัวสะกดในภาษาไทยใช้ตรงตามมาตราทั้ง 9 แม่ (คือแม่ ก กา, กง, กน, กม, เกย, เกอว, กก, กด, กบ)

ลัลลนา ศิริเจริญ วิพุธ โสภวงศ์ และวรรณี ชาล์ (2526 : 106 - 107) ได้กล่าวถึงลักษณะคำไทยดังนี้

ภาษาไทยอยู่ในจำพวกคำโดด ลักษณะภาษาคำโดดนั้นส่วนมากมักเป็นคำพยางค์เดียวโดด ๆ เช่น พ่อ แม่ ปู่ ย่า ดิน น้ำ ไฟ ฯลฯ เราทราบได้ว่าภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด โดยพิจารณาจากคำเดิมในภาษาไทย คำเดิมในภาษาได้แก่ถ้อยคำที่มนุษย์ในชั้นแรก ๆ จะใช้กันเป็นประจำวัน ดังจะได้จำแนกให้เห็นชัด

ก. คำลำดับเครือญาติ เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง ลุง น้อง ป้า ย่า ยาย ฯลฯ

ข. คำเรียกชื่ออวัยวะ เช่น หัว หู หน้า ตา ปาก คอ ติ้ว คาง ฯลฯ

ค. คำกริยาสามัญ เช่น กิน นอน นั่ง ยืน วิ่ง ฯลฯ

ง. คำเรียกสิ่งต่าง ๆ ตามภาวะธรรมชาติแวดล้อม เช่น ดิน น้ำ ลม ไฟ ฯลฯ

จ. คำใช้นับ เช่น หนึ่ง สอง สาม ฯลฯ

บรรจบ พันธุเมธา (2523 : 1 - 3) ได้กล่าวถึงลักษณะของคำไทยแท้สรุปได้ดังนี้

1. คำแต่ละคำมีพยางค์เดียวและไม่มีเสียงควบกล้ำ

2. คำแต่ละคำถือเป็นคำสำเร็จรูป เพราะมีความหมายสมบูรณ์ใช้เข้าประโยคได้ทันทีโดยไม่ต้องมีการตกแต่งหรือเปลี่ยนแปลงส่วนใด ๆ ของคำ เพื่อบอกความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค

3. คำ คำเดียวกันอาจมีหลายความหมายใช้ได้หลายหน้าที่โดยไม่ต้องเปลี่ยนแปลงรูปคำในประโยค

4. ลักษณะนามมากับคำขยายบอกจำนวนนับ

5. มีระบบเสียงสูงต่ำ เสียงหนึ่งมีความหมายอย่างหนึ่งหากเปลี่ยนเสียงความหมายก็จะเปลี่ยนไป

นพดล จันทร์เพ็ญ (2531 : 13 - 17) ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของภาษาไทยสรุปได้ดังนี้

1. ภาษาไทยตัวอักษรเป็นของตนเอง

2. ภาษาไทยแท้มีพยางค์เดียว

3. ภาษาไทยแท้มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

4. ภาษาไทยแท้มีรูปสระวางไว้หลายตำแหน่ง

5. ภาษาไทยคำเดียวกันอาจมีความหมายหลายอย่าง

6. ภาษาไทยเป็นภาษาเรียงคำ ถ้าเรียงคำเปลี่ยนที่หรือสับที่กันความหมายจะเปลี่ยนไป เช่น คำว่า "น้อยใจ" หมายถึงรู้สึกเสียใจที่ไม่ได้รรับความสนใจ

"น้อยใจ" หมายถึงใกรธง่าย

7. คำในภาษาไทยมีเสียงสัมพันธ์กับความหมาย เช่น คำที่ประสมด้วยสระ เอ จะมีความหมายไปในทางที่ไม่ตรง เช่น เอ เข เป๋ เซ

8. ภาษาไทยเป็นภาษาดนตรี คือมีการเปลี่ยนระดับเสียงได้ เช่น เสือ เสื่อ เสื้อ

9. ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีลักษณะนาม

10. ภาษาไทยมีคำฟ้องรูปเสียง

สุริวงศ์ พงษ์ไพบูลย์ (2531 : 109) ได้กล่าวถึงหลักการพิจารณาว่าคำใดเป็นคำไทยแท้หรือไม่ สรุปได้ดังนี้

1. คำที่ใช้เรียกเครือญาติแต่เดิม เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง

2. คำที่ใช้เป็นสรรพนามทั่ว ๆ ไป ซึ่งมีใช้มาก่อน เช่น นั่ง นอน กิน

3. คำที่ใช้เป็นสรรพนาม เช่น มึง กู เรา

4. คำที่บอกจำนวน เช่น อ้าย ยี่ หนึ่ง สอง

5. คำที่ใช้เรียกเครื่องใช้หรือเรียกสัตว์สิ่งของที่ใช้ประกอบอาชีพแต่โบราณ

6. คำที่เรียกเครื่องใช้หรือเรียกสิ่งของที่ใช้ประกอบอาชีพมาแต่โบราณ

7. คำที่ใช้เรียกสี เช่น เขียว แดง ขาว ดำ

8. คำที่เป็นคำคุณศัพท์เก่าแก่ เช่น ใหญ่ เก่า แก่

9. คำที่ใช้เรียกอวัยวะ เช่น ปาก หู ตา ฯลฯ หรือส่วนต่าง ๆ ของสัตว์ เช่น เขา หาง

10. คำที่เป็นลักษณะนาม

จากเอกสารที่เกี่ยวกับคำไทยแท้สรุปได้ว่า ลักษณะของคำไทยแท้คือ มีลักษณะเป็นคำโดดส่วนมากเป็นพยางค์เดียว เช่น พ่อ แม่ ปู่ ย่า ดิน น้ำ ไฟ เป็นต้น

การสร้างคำในภาษาไทย มี 3 วิธี คือ

1. คำประสม
2. คำซ้ำ
3. คำซ้อน

คำประสม

กฤตยวรรณ บัวชู (2535 : 17) ได้สรุปความหมายของคำประสมไว้ดังนี้

คำประสม หมายถึง คำที่เกิดจากการนำตั้งแต่สองคำขึ้นไปมาต่อกันเกิดเป็นคำใหม่ ทั้งนี้คำที่นำมารประกอบเข้าด้วนกันนั้นมีความหมายต่างกันหรือไม่สัมพันธ์กันในลักษณะหนึ่งลักษณะใดและเมื่อนำมาประกอบกันเป็นคำใหม่แล้วจะมีความหมายใหม่ หรือมีเค้าความหมายเดิมอยู่ บ้างคำประสมมีลักษณะดังนี้

1. นำคำตั้งแต่สองคำขึ้นไปมาต่อกัน โดยให้คำต้นเป็นคำตั้งมีความหมายสำคัญ คำอื่นนอกจากนั้นจะช่วยขยายความ เช่น มดแดง รถเร็ว แว่นกันแดด เตารีดไฟฟ้า

2. นำคำที่มีความหมายต่างกันกันมาต่อกัน เกิดเป็นคำใหม่ที่มีความหมายใหม่ไม่เหมือนเดิม เช่น หูเบา ตาขาว หัววแหลม นายหน้า คู่มือ

3. เป็นคำที่ย่อมาจากข้อความยาว ๆ เช่น

คนที่ทำงานในสวน	เรียกย่อว่า	ชาวสวน
คำที่ทำดีประพฤติดี	เรียกย่อว่า	ผู้ดี
คำที่ชำนาญในการรบ	เรียกย่อว่า	นักรบ

คำประสมประเภทนี้ได้แก่คำที่มีคำ ชาว ผู้ นัก ช่าง หมอ เครื่อง ของ ที่ โรง พวก ประกอบหน้า

4. เป็นคำที่มี <u>การ</u> หรือ <u>ความ</u> นำหน้า คำ การ นำหน้าคำที่มองเห็นได้ด้วยตาและปฏิบัติได้ เช่น การกิน การนอน การทำงาน การอ่าน <u>ความ</u> จะนำหน้าคำที่เป็นนามธรรมคือสัมผัสไม่ได้ เช่น นความาทุกข์ ความชั่ว

5. คำที่นำมาต่อกัน จำแนกตามที่มาจของคำดังนี้

5.1 คำไทย กับ คำไทย เช่น

แม่ กับ น้ำ เป็น แม่น้ำ

5.2 คำไทย กับ คำภาษาต่างประเทศ เช่น

เครื่องคอมพิวเตอร์ เครื่องเป็นคำไทย คอมพิวเตอร์ เป็นคำภาษาอังกฤษ

5.3 คำภาษาต่างประเทศ กับ คำถาษาต่างประเทศ เช่น

เคมีภัณฑ์ เคมี เป็นคำภาษาอังกฤษ ภัณฑ์ เป็นคำภาษาวสันสฤต

คำซ้ำ หมายถึง คำที่เกิดจากการออกเสียงคำเดิมเพิ่มขึ้นมีลักษณะดังนี้

1. ซ้ำคำไทยโดยไม่เปลี่ยนแปลงรูป หรือเสียงของส่วนที่ซ้ำในการเขียนจะใช้เครื่องหมายที่เรียกว่า "ไม้ยมก" เขียนภาพคำซ้อคำหลัง เช่น ดังดัง เขียนเป็น ดัง ๆ

เสมอเสมอ เขียนเป็น เสมอ ๆ

ค่อยค่อย เขียนเป็น ค่อย ๆ

2. ซ้ำคำโดยเปลี่ยนแปลงเสียงส่วนใดส่วนหนึ่งของคำ เสียงที่เปลี่ยนได้แก่เสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์ เช่น

ดี เป็น ดี๊ดี เป็น แพ็งแพง

3. ซ้ำเสียงของคำได้ทั้งาคำภาษาไทย และคำภาษาประเทศดังนี้

3.1 คำซ้ำที่เป็นภาษาไทย เช่น สวย ๆ เร็ว ๆ

3.2 คำซ้ำเป็นคำภาษาต่างประเทศ เช่น สบาย ๆ อาหงอาหาร

2. นำคำภาษาถิ่นคู่กับคำไทยกลาง เช่น

เข็ดหลาบ	หลาบ	เป็นคำที่ใช้อยู่ภาคใต้ แปลว่า เข็ด
ครูบา	บา	เป็นคำที่ใช้อยู่ภาคเหนือ แปลว่า ครู
อดทน	อด	เป็นคำที่ใช้อยู่ภาคเหนือ แปลว่า ทน

เตียวดาย ดาย ในภาษาถิ่นต่าง ๆ

เกี่ยวข้อง ข้อง ใช้อยู่ในภาคใต้ แปลว่า เกี่ยว,ติด

3. ใช้คำไทยคู่กับคำต่างประเทศ เช่น

ฉับไว ฉับ เป็นคำภาษาไทย

คงกระพัน กระพัน เป็นคำภาษามลายู แปลว่า คง,ทน

4. ใช้คำภาษาต่างประเทศกับคำภาษาต่างประเทศคู่กัน เช่น

เลอเลิศ ทรัพย์สิน

5. ใช้คำไทยปัจจุบันด้วยกันเข้าคู่กัน เช่น

ซัดทอด ทักท้วง ใต้แย้ง

6. ซ้อนคำที่มีเสียงใกล้เคียงกัน เพื่อให้ออกเสียงสะดวก เช่น

1. สระอุ อู กับ อิ อี

ชู้จี้ บู้บี้ อู้อี้

2. สระโอะ โอ กับ เอะ เอ

โลเล โมเม โยเย

โดกเดก โงกเงก โยกเยก

3. สระเอาะ ออ กับ แอะ แอ

จอแจ งอแง อ้อแอ้

ท้อแท้ ร่อแร่ มอมแมม

4. สระเออะ เออ กับ อะ อา

เซ้อซ่า เทอะทะ เหวอหวะ

5. สระเอะ เอ กับ อะ อา

เกะกะ เขะขะ เปะปะ

เก้งก้าง เหะหะ เอะเอ

6. สระโอะ โอ กับ อะ อา

โฮกฮาก กะโตึกกะตัก ระโยงระยาง

สระอื่น ๆ ที่ไม่ใช้สระหน้าสระหลังมีบ้าง เช่น

ซู่ซ่า ตูมตาม ตู้ตี๊ะ

บางคำก็มีการเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะต้น เช่น

แร้นเค้น เท้งเต้ง เลื้อยเจื้อย

นพดล จันทร์เพ็ญ (2531 : 19) ได้กล่าวถึงคำซ้อนว่า คำซ้อนหมายถึง คำ 2 คำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน หรือประเภทเดียวกันนำมาคู่กัน เพื่อให้เกิดความหมายชัดเจนขึ้น เช่น รักใคร่ หลงใหล บ้านเรือน การเรียงคำซ้อนตามปกติเอาคำที่เสียงเด่นกว่าอีกคำหนึ่งไว้หลังเพื่อประโยชน์ในด้านความไพเราะสละสลวยของเสียง เช่น ไร่นา เรือนสวน บ้านเรือนและใหญ่หลวง เป็นต้น

คำที่นำมาซ้อนกันนั้น ในชั้นเดิมก็เพื่อประโยชน์ในการแบ่งขยายของอีกคำหนึ่ง น้ำหนักของความหมายจึงไปตกอยู่ที่คำต้น ซึ่งเป็นคำเดิมไม่ได้ตกอยู่ที่ไข หรือขยายความซึ่งเป็นคำท้าย คำไขความซึ่งเป็นคำสุดท้ายนี้จึงค่อยเลื่อนความหมายหายสูญไปไม่มีใช้เป็นคำพูดโดยทั่ว ๆ ไป จึงอาจพาให้เข้าใจผิดว่าเป็นสร้อยคำหรือสร้อยบทแต่ที่จริงยังมีเหลืออยู่ในภาษาถิ่นหรือมีอยู่ในหนังสือเก่าจำพวกพงศาวดาร หรือวรรณคดี เช่น ไห้ช้าง เสื่อสาด

กฤตยวรรณ บัวชู (2535 : 18 - 19) ได้ให้หลักเกณฑ์ในการพิจารณาคำสร้างใหม่ว่าคำใดเป็นคำประสม คำซ้อน คำซ้ำ หรือคำสมาสโดยใช้หลักเกณฑ์ดังนี้ คือ

คำซ้อน หมายถึง คำที่เกิดจากการนำคำที่มีความหมายเหมือนกัน คล้ายกัน หรือไปในทำนองเดียวกัน หรือมีความหมายต่างกันในลักษณะตรงกันข้ามต่อกันได้แก่

1. คำซ้อนที่เกิดจากคำที่มีความหมายเหมือนกัน เช่น บ้านเรือน ทุบตี เขตแดน

2. คำซ้อนที่เกิดจากคำที่มีความหมายเป็นไปในทำนองเดียวกัน เช่น ใจคอ หน้าตาลูกหลาน เนื้อเดียว

3. คำซ้อนที่เกิดจากคำที่ความหมายต่างกันในลักษณะตรงกันข้าม เช่น ผิดชอบ ชั่วดี เท็จจริง ได้เสีย ดีร้าย

4. คำที่นำมาซ้อนกันอาจเป็นคำไทย หรือคำภาษาต่างประเทศ ดังนี้

3840679

สำนักหอสมุด

4.1 คำไทยกับคำไทย เช่น กัก กับ ขัง เป็น กักขัง

ทิ่ม กับ ตำ เป็น ทิ่มตำ

ดู กับ แล เป็นดูแล

4.2 คำไทยกับคำภาษาต่างประเทศ เช่น

ดับสูญ ดับ เป็นคำไทย สูญ เป็นคำภาษาบาลี

ทรัพย์สิน ทรัพย์ เป็นคำภาษาบาลี ฤทธิ์ เป็นคำภาษาสันกฤต

4.3 คำภาษาต่างประเทศ กับคำภาษาต่างประเทศ เช่น

อิทธิฤทธิ์ อิทธิ เป็นคำภาษาบาลี เป็นคำภาษาสันกฤต

ประเภทของคำซ้อน

เฉลิม จันทรปฐมพงศ์ (2520 : 50 - 52) ได้กล่าวถึงประเภทคำซ้อนไว้ว่า คำซ้อนแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. คำซ้อนเพื่อความหมาย
2. คำซ้อเพื่อเสียง

คำซ้อนเพื่อความหมาย

1. เพื่อให้เกิดคำที่มีความหมายใหม่ขึ้นในภาษา เช่น หนา กับ แน่น เป็น หนาแน่น แน่นหนา และยังสร้างคำอื่นได้อีก เป็น หนักหนา หนักแน่น แน่นแฟ้น แน่นเนือง
2. ช่วยแปลความหมายของคำที่นำมาซ้อน เช่น แก้ว + เก้าเนาวรัตน์

คำซ้อนเพื่อเสียง

1. มีที่เกิดใกล้เคียงกัน เช่น จริงจัง เซ่อซ่า
2. มีเสียงเกิดในระดับเดียวกัน เช่น ดุกดิก กรุ้มกริ่ม
3. ตัวสะกดกับคำลงท้ายต่างกัน เช่น ยัดเยียด เจือจาน รีงเง่า
4. สระเดียวกันสะกดต่างกัน เช่น เพลิดเพลิน คั่งแค้น ลุกลน

บรรจบ พันธุเมธา (2523 : 84 - 102) ได้กล่าวถึงประเภทของคำซ้อนไว้ว่า คำซ้อนแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. คำซ้อนเพื่อความหมาย

2. คำซ้อนเพื่อเสียง

คำซ้อนเพื่อความหมาย ถือความหมายเป็นสำคัญ ลักษณะคำซ้อนประเภทนี้จึงต่างกันที่ความหมาย ดังนี้คือ

1. คำที่นำมาซ้อนกันแล้วความหมายจะปรากฏอยู่ที่คำต้นหรือคำท้ายตามความหมายนั้น เพียงคำใดคำหนึ่ง อีกคำหนึ่งไม่มีความหมายปรากฏ เช่น คอเหนียง ใจคอ

2. ความหมายคำซ้อนปรากฏที่คำใดคำเดียวตรงตามความหมายนั้น ๆ คำที่มาซ้อนเข้าคู่กันเป็นคำตรงกันข้าม แต่จะมีความหมายต่อเนื่องกับคำตรงข้ามนั้น ๆ กลับมีความหมายที่คำใดคำเดียวอาจเป็นคำต้นก็ได้ เช่น เท็จจริง ผิดชอบ

3. ความหมายของคำซ้อนปรากฏอยู่ที่คำทั้งสอง ทั้งคำต้นและคำท้ายแต่ความหมายต่างกับความหมายของคำคำเดียว เช่น พี่น้อง ควรหมายความว่า พี่และน้อง แต่ที่ใช้กันทั่วไป มิได้หมายเพียงเท่านั้น แต่หมายถึงผู้ที่อยู่ในวงศ์วานเดียวกัน เป็นเชื้อสายเดียวกัน จึงถือเป็นผู้ร่วมบิดามารดาเดียวกัน

4. ความหมายของคำซ้อนปรากฏเด่นอยู่ที่คำใดคำเดียว ส่วนอีกคำหนึ่งถึงจะไม่มีความหมายปรากฏ แต่ก็ช่วยเน้นความหมายยิ่งขึ้น เช่น เงียบเชียบ เงียบไม่มีความหมายเลยแต่ช่วยทำให้คำว่า เงียบเชียบมีความหมายว่าเงียบมากยิ่งขึ้นกว่า เงียบคำเดียวคำเดียว

5. ความหมายของคำซ้อนกับคำเดียวต่างกันออกไป บางคำอาจถึงกับเปลี่ยนไปเป็นคนละความที่ใดควรใช้คำเดียวกลับไปใช้คำซ้อนหรือกลับกัน ที่ใดควรใช้คำซ้อนกลับไปใช้คำเดียวความหมายย่อยผิดไป คำซ้อนลักษณะนี้ได้แก่ แข็ง กับแข็งแรง แข็งอาจใช้ได้ทั้งกายและใจ เช่น เป็นคนแข็งไม่ยอมอ่อนข้อให้ใครหรือใจแข็งไม่สงสาร ไม่ยองตกลงด้วยง่าย ๆ ส่วนแข็งแรง ใช้แต่ทางกายไม่เกี่ยวกับใจ คนแข็งแรงคือ คนร่างกายสมบูรณ์มีเรี่ยวแรงมาก

6. คำซ้อนที่คำต้นเป็นคำคำเดียวกันแต่คำท้ายต่างกันความหมายย่อมต่างกันไป เช่น จัดจ้าน (ปากกล้า ปากจัด)

7. ความหมายของคำซ้อนขยายกว้างออกไม่ได้จำกัดจำเพาะความหมายของคำเดียวสอง + คำมาซ้อนกัน ได้แก่

เจ็บไข้ ไม่ได้จำกัดอยู่แต่เพียงเจ็บเพราะบาดแผลหรือฟกช้ำ และมีอาการความร้อนสูงเพราะพิษไข้ แต่หมายถึงอาการไม่สบายเพราะสุขภาพไม่ดี เรื่องใด ๆ ก็ได้

8. ความหมายของคำคำเป็นไปในเชิงอุปมา เช่น อยู่กิน อุ้มชู

คำซ้อนเพื่อเสียง มุ่งที่เสียงยิ่งกว่าความหมาย คำที่เข้ามาซ้อนกันจึงอาจจะไม่มีความหมายเลย เช่น เลกับเล หรือมีความหมายเพียงคำใดคำเดียว เช่น มอมกับแมม มอมมีความหมายแต่ แมม ไม่มีความหมาย

ลักษณะคำซ้อนเพื่อเสียง

1. เสียงของคำที่มาซ้อนกันมีที่เกิดใกล้เคียงกันที่ถือว่าเป็นเสียงใกล้เคียงกันนั้นคืออาจเป็นสระหน้ากับสระกลาง หรือสระหลังกับสระกลางหรือสระกลางด้วยกัน

สระหน้า กับ สระกลาง

อิ-อะ เช่น จริงจัง ชิงชัง

สระกลาง กับ สระกลาง

อุ-อะ เช่น ตุ๊ตะ ปุปะ

2. คำที่มีความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัย หมายถึง คำคำเดียวมีทั้งความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัย เช่น หมู หมายถึงสัตว์สี่เท้าชนิดหนึ่ง แสดงว่ามีความหมายโดยตรงถ้าหมายถึงความง่ายแสดงว่ามีความหมายโดยนัย

3. คำที่มีความหมายโดยตรงและความมหายนัยประหวัด หมายถึง คำบางคำที่ไม่มีความมหาย โดยเฉพาะตัวของมันแต่ความมหายคำนั้นจะชวนให้นึกถึงสิ่งอื่นที่มีความหมายเกี่ยวข้องอีกแต่ขึ้นอยู่กับทรรศนะและประสบการณ์ของแต่ละบุคคลเป็นสิ่งสำคัญ เช่น

ดอกหญ้า	ชวนให้นึกถึงสิ่งต่ำต้อย
ดอกไม้	ชวนให้นึกถึงหญิง

4. คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น เพิ่ม-เติมทั้งสองคำนี้มีความมหายว่า ทำให้มากขึ้น แต่ก็มีข้อแตกต่างกันคือ

เพิ่ม	หมายถึง	ทำให้มีมากขึ้นโดยไม่มีขีดจำกัดล
เติม	หมายถึง	ทำส่วนที่ขาดหรือยกพร่องอยู่ให้เต็มหรือสมบูรณ์ขึ้น

5. คำที่มีความหมายตรงกันข้าม เช่น แพ้-ชนะ ครู-ศิษย์

6. คำที่มีหลายความหมายและอาจฟ้องกันได้ เช่น

ติด มีความหมายว่า "จุด" เช่น ติดไฟ

"ลุก" เช่น ไฟติด

"ทำให้แน่น" เช่น ติดกาว

นพดล จันทร์เพ็ญ (2531 : 15 - 17) ได้กล่าวถึงการซ้อนคำ แล้วความมหายของคำอาจเป็นดังนี้

1. ความหมายคงเดิม เช่น โต้แย้ง รูปร่าง ซูบผอม

โต้	หมายถึง	ต้าน ตอบกลับไป
แย้ง	หมายถึง	ต้าน ทานไว้ ไม่ตรงหรือลงรอยเดียวกัน
โต้แย้ง	หมายถึง	แสดงถึงความเห็นแย้งกัน

2. ความหมายแคบเข้า เช่น ขัดถู

ขัด	หมายถึง	ถูให้ผ่องใส ไม่คล่อง ไม่สะดวก
ขัดถู	หมายถึง	ถูให้ผ่องใส

3. ความหมายกว้างกว่าเดิม เช่น

ข้าว	หมายถึง	เมล็ดของพืชจำพวกหญ้าที่ใช้เป็นอาหาร
ปลา	หมายถึง	สัตว์น้ำที่หายใจด้วยเหงือก
ข้าวปลา	หมายถึง	ข้าวและปลาเท่านั้น แต่หมายถึง อาหารทั่วไป

4. ความมหายต่างไปจากคำเดิม เช่น

บาก	หมายถึง	ตัด ถาก เช่น บากไม้
บั่น	หมายถึง	ตัด เช่น รักยาวให้บั่น
บากบั่น	หมาบถึง	มีมานะพากเพียร

<u>งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า</u>

อภิรดี อุดมมณีสุวัฒน์ (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของเสียงสระและความหมายของคำซ้อนสองพยางค์ในภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า คำซ้อนสองพยางค์ในภาษาไทยมีรูปแบบของเสียงสระอยู่ 2 แบบใหญ่ คือ แบบที่ 1 ไม่มีข้อจำกัดของคู่สระที่เกิดร่วมกัน ในพยางค์ที่หนึ่ง และก็ไสด้ เช่น สระกลาง – กลาง

มาลี เบ็ญจพงษ์ (2529) ได้ทำการวิจัยเรื่องคำสองพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะต้นเหมือนกัน ผลจากวิจัยพบว่า ชนิดของคำสองพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะต้นเหมือนกันพอจะสรุปได้ว่า ชนิดว่าของคำว่าที่เป็นคำสองคำสองพยางค์และคำที่เป็นคู่คำ มีอยู่ 4 ชนิด ได้แก่

คำนาม คำกริยา

คำขยาย คำกริยา – คำขยาย

คู่คำที่ปรากอบกันเข้าเป็นคำสองพยางค์นั้น อาจเป็นคำซ้อนเดียวกันหรือต่างชนิดกันและคำพยางค์ที่เกิดขึ้นอาจเป็นชนิดเดียวกันคู่คำ หรือเป็นคำต่างชนิดกันคู่คำก็ได้ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

คู่คำที่สับที่กันไม่ได้ คือ ทำให้เกิดเป็นคำพยางค์ได้เพียงคำเดียว

คู่คำที่สับที่กันได คือ ทำให้เกิดเป็นคำสองพยางค์ได้ 2 คำ

กฤตยวรรณ บัวชู (2535) ได้ทำการวิจัยเรื่องคำสร้างใหม่ ศึกษาจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ผลการวิจัยพบว่าคำสร้างใหม่ ที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 เกิดจากประสมคำเป็นจำนวนมากถึง 3,747 คำและเป็นคำประสมที่เกิดจากคำไทยประสมกับคำไทยมากที่สุดคือ คำซ้ำและคำสมาส

แสงเทียน เพ็งคุ้ม (2535) ได้ทำการวิจัยเรื่องวิเคราะห์คำประสมจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ผลการวิจัยว่า วิธีการประสมคำของคำประสมส่วนมากจากวิธีกลืนคำมากที่สุด และลักษณะทางความหมายของคำพบว่า ส่วนมากมีความหมายที่ยังมีเค้าความหมายเดิม